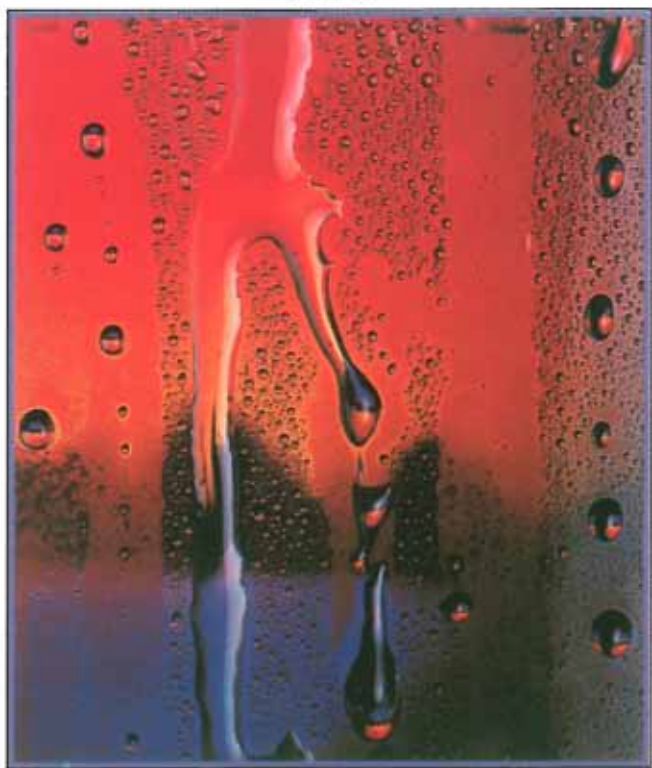

Yeşim Eyüboğlu

CİNNET
MİSAFİRLERİ

♥
CAN

Öyküler

Yeşim Eyüboğlu
CİNNET
MİSAFİRLERİ

Can Yayınları: 1273
Türk Edebiyatı: 349

© Yeşim Eyüboğlu, 2002
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2002

1. basım: Şubat 2002
2. basım: Mayıs 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0188-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Yeşim Eyüboğlu
CİNNET
MİSAFİRLERİ

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

Yeşim Eyüboğlu, İstanbul'da doğdu. Lise yıllarında Ali Poyrazoğlu Tiyatro Atölyesi'nde tiyatro eğitimi aldı. Kamu Yönetimi okudu. Üniversite yıllarında Ankara'da kurduğu Tiyatro Özgün Deneme (TÖD)'de edebi eserlerden tiyatroya uyarlamalar yaptı. *Doğmamış Bir Çocuğa Mektup* (Oriana Fallaci), *Bir Yufka Yürekli* (Dostoyevski), *Sıfır Noktasındaki Kadın* (Neval El Seddavi) ve *Bir Kadın Bir Oda Bir Söz* (Virginia Woolf) adlı eserler, uyarlayarak rejisörlüğünü üstlendiği önemli çalışmalarından bazılarıdır. Halen Tiyatro Özgün Deneme'de rejisörlük ve oyunculuk çalışmalarına devam ediyor. Yazarın ilk öykü kitabı *Geleceğini Biliyordum* 1998 yılında İnkılap Kitabevi Öykü Ödülü'nü aldı. *Cinnet Misafirleri*, Yeşim Eyüboğlu'nun ikinci öykü kitabıdır.

İçindekiler

Sırrını Veren Adam	13
Esteriya Pasiensya.	17
Cinnet Misafirleri	37
Kiraz Ağacına Bakan Ev	67
Baba Dışarıya Çıkma	75
Cadı	101
Bir Şey İsteyen Kadın Öyküsü	103
Ne Yapacağını Bilemeyen Adam.	117
Bir Parça Yaşam, Bir Parça Ölüm.	127

Bütün hayatım boyunca, kapalı bir kapının önünde durdum, bekledim, başka hiçbir şey yapmadan bekledim.

Marguerite Duras

Beklerken hikâyeler yazdım.

SIRRINI VEREN ADAM

Ben ondan bundan değil,
yalnızca ikide bir odamı düzenle-
mek bahanesiyle kâğıtlarımın yerle-
rini değiştirip duran o kadından
nefret ediyorum.

Bazen de kristal çay bardaklarını
bfeye yerleştirdiği sırada rastlıyo-
rum ona.

Sabahları kapının önünde ayakkabı-
larımı bağlarken, şunu şöyle yap,
bunu böyle yap, diye sözler sy-
lyor!

Bir keresinde de “kızım” diye seslen-
diği bir çocuğun ağzını atırıp tere-
yağlı bir ekmek parçasını zorla
yuttururken gördüm.

Anneme sordum.

Anne, dedim.

Anne, kim o kadın?

Hayat yoldaşım olduğunu söyledi.
Evdeki o tatlı küçük kız da benim
çocuğummuş!

Ama ben hiç inanmıyorum!

O kadın benim hayat yoldaşım de-
ğil!..

Ben ondan bundan değil,
yalnızca hayat yoldaşım olduğu bahanesiyle ikide
bir perdeleri kapatıp beni sokaklardan uzak-
laştıran o kadından nefret ediyorum.

Kendimden bile sakladığım bu sırrı açıklayarak,
saygısızlık etmek çok istiyorum.

Bir gün, sokak kedilerinin ben o kadınla sevişir-
ken yatak odasına doluşmasını çok istiyorum.

O kadının korkudan bayılmasını da çok istiyoy-
rum.

Bir gün, bütün o kaldırım taşlarının, ben o kadın-
la uyurken yatak odasına doluştuğunu ve ikimizi
birden ezdiğini getiriyorum aklıma.

Dünyadaki bütün orospular, içlerine soktukları
bütün erkeklik organlarıyla mutfığa girip... Ken-
dilerine sıcak bir kahve yapsınlar. Sonra da bütün
gece fal baksınlar.

Dünyadaki bütün devrimciler kıçlarına giren
bütün coplarla içeriye girip kalemlikteki bütün

kalemleri boşaltsınlar. Yazsınlar! Ah, buldum işte!
Buldum ne yapacağımı, bu ev bir barikat olsun,
barikat olsun!

Dünyadaki bütün dilenci çocuklar, önlerine bırakılan bütün bozuk paralarla yatak odasına doluşup hiç durmadan şingirdatsınlar.

O kadın gözlerini açarak uyansın.

Korkudan bayılmasını da çok istiyorum.

Kendimden bile saklamak için yıllarca, yıllarca beklediğim bu sırrımı açıklayarak saygısızlık yapmak, düpedüz hakaret etmek, başıma felaketler getirmek çok istiyorum.

...

Dönmüyor işte kahrolası!

Bu kilit bu anahtarla dönmüyor!

O KADIN BENİM HAYAT YOLDAŞIM DEĞİL

L L L L L

Başına felaketler getirmek isteyen korkak adam öyküsü

ESTERİYA PASİENSYA

1.

“Beni isteyenleri ben istemedim, benim istediğim de beni istemedi!..”

Böyle söyleyecek Esteriya Levi, boşalan çay bardağını, zayıf, geniş damarlı elleriyle sehpayaya koyabilmek için uzanırken.

“Eh, kader işte! Kader!” diyecek, Melahat Hanım.

“Yuva kurmak gibisi var mı tabii ama, olmayınca da olmuyor işte!” diyecek öteki hanım, imalı, üstünlük taslarmış gibi.

Televizyondaki kadın görüntüsü, odadaki konuklardan biriymiş de sanki, “Bütün Türk anneleri şehit annesi demektir!” diye bas bas bağırarak içeriye.

Cemile Hanım koltuğa çökmüş, ağır gövdesinin üstündeki kalın boynunu öne doğru çıkaracak hafifçe. Eliyle “Susun, susun!” işareti verip, ağzındaki böreği çiğnemeyi unutup, televizyona doğru eğilip: “Ne dedi, ne dedi?”

Bütün başlar televizyona dönecek o zaman.

Bütün başlar... Ne dedi?

Susacak Esteriya...

Bando takımı kaplayacak ekranı. Sonra, arkasından gelen ay yıldızlı bayrağa sarılı bir tabut!.. Tabutu taşıyanlar, ardından gidenler, ağlayanlar, ellerini önüne bağlamış, gözleri yerde sessizce yürüyenler, büyüklerinin elinden tutmuş, sağındaki solundaki matemlilere bakarak kederli insan görüntülerindeki yüzleri, duruşları, bakışları, kılıkları kıyafetleri, yürüyüşün ağır ritmini – ileride kullanacaklarını bilir gibi– hafızasına çizen çocuklar.

Eşarplı, şişman bir kadın yere yığılacak. Su getirin, su getirin!

Bir el, yığılan kadının dudaklarından su verecek. Başka bir el, yanaklarına vuracak. Başka başka eller, başka başka işler yapacak. Eller, kollar, oraya buraya dönen, ileriye geriye gidip gelen gövdeler, açılın, üşüşmeyin başına!

Alna yerleştirilen ıslak tülbent, açılan manto düğmeleri, doktor yok mu?

Gevşetilen eşarp düğümü, doktor yok mu, bir doktor yok mu, çekilin, açılın, açılın!

Ama kimse açılmıyor! Kamera ne olup ne bittiğini göremediği için vazgeçip yeniden bando takımına, yeniden tabuta bakacak.

“Vah vah!” edecek Cemile Hanım. “Vah vah! Allah kimseye evlat acısı vermesin!”

Evet, çok zor! Vermesin kimseye!

Kimseye!

“Pasiensya!” diyecek Esteriya, ağzının içinde... Kimse duymadı. Duysalar da anlamazlardı zaten. Yetmiş iki yıllık başını iki yana sallayarak, koltuklarda oturan hiç kimsenin diliyle değil,

pasiensya!

O günden sonra hep gelecek bize Esteriya. Bazen elinde tuttuğu galeta poşeti, bazen kahvaltı için getirdiği bir ekmek, bazen de bir paket bisküviyle... Henüz gün ağarmadan ya da gecenin bir yarısında... Hep gelecek. Günün her saatinde eve girebilecek olan bir misafir algım belirecek. Giderek misafir olmaktan çıkıp evi kullananlardan biri haline dönüşecek. Aramızdan, bizden biri o: Esteriya Levi; yetmiş iki yaşındaki Yahudi komşumuz. Annemi sevecek, içini dökerek, ağlayacak, sırlarını verecek. “Beni isteyenleri ben istemedim, benim istediğim adam da beni istemedi,” diyecek defalarca, defalarca gözyaşı dökerek. Evimizde “Pasiensya” tınlayacak defalarca.

Günlerce, aylarca, yıllarca pasiensya!

Okuldan dönüp, defterimi kitabımı masaya açıp çalışıyormuş gibi yaparken dinleyeceğim Esteriya Levi'nin öyküsünü. Genç bir kadinken nişanlandığı Josef'i öğreneceğim. Amerika'ya gittiğini, döneceğini, Esteriya'nın sürpriz olsun diye haber vermeden uçuşunu Amerika'ya!.. Zile nasıl titreyerek bastığını, açılıncaya kadar nasıl daha da titreyerek yeniden nasıl bastığını... Sonra açılışını kapının... Açılmasaydı keşke! Beline havlu sarınmış, saçları dağınık bir kadının, karşısına çıkıp...

Tam burada hep susuyordu Esteriya.

Beyaz bir havluyu beline sarmış bir kadın görüntüsünün belirişi sırasında!

...

“Erkektir, yapar,” demiş ablası. “Altı ay olmuş

gideli, az zaman mı bir erkek için?” demiş.

Mektuplar yazmış Josef, dil dökmüş. Çıkıp gelmiş bir gün, yakalamış sokakta, beklememiş bir saniye bile, tereddüt göstermemiş, diz çökmüş, yalvarmış.

Olmaz, demiş Esteriya. “Olmaz olmaz, unutmam ben o sabahı!”

2.

Esteriya Levi, İspanyol asıllı bir Yahudi göçmenidir. Polompo ailesinin yanında, sandık odasında yatıp kalkar. Yeğeni Sevim Polompo, babasından kalan biricik hatıra olduğunu söyleyerek kocası Aron’u, iki bacağına da platin bulunduğu için ağır aksak yürüyen bu kimsesiz kadıncağızın kendileriyle birlikte kalmasına ikna eder.

Kısmen anlaşılır da olsa, çoklukla tuhaf gelecek davranışlarda bulunan bir temizlik düşkünüdür Aron Polompo. Bir gün İsrail’e gitmek düşüyle yaşar, çok çalışır, kimseciklerle görüşmez, uzun boylu, alımlı çalımlı karısının da kimseciklerle görüşmesine izin vermez. Bir şartla kabul etmiştir Esteriya’yı. Evde bulunduğu zamanlarda, asla yüzünü görmeyecek. Evde bulunduğu zamanlarda, herhangi bir köşede Esteriya’nın herhangi bir eşyasına rastlamayacak. Lavaboya yanlışlıkla düşüveren bir saç teline, kapı önünde unuttuğu ayakkabısına, sandalye üzerinde bıraktığı hırkasına, mantosuna rastlamayacak. Çamaşır ipine astığı havlusuna, aynanın önündeki tarağına rastlamayacak.

Sevim Polompo Esteriya’yı çağırır. Kocasının tuhaf huylarından konuşup, olanı biteni olduğu

gibi anlatıp gözlerinin içine bakar.

“Kalmam!” der Esteriya. Bayan Polompo ağlamaya başlar o zaman. Babasından kalan biricik hatırasının yalnız Esteriya olduğunu... Bu yabancı ülkede ne yapacağını, başka kime sığınacağını...

Kapı eşiğindeki Esteriya’ya seslenir arkasından:

“Unutma ki bacaklarında birer platin var Ester! Sana kim bakacak söyle bana! Kapıya yürümek için bile kaç dakika harcıyorsun? Kocamı bulacaksın ha!”

Sonra da, yüzünü ellerinin arasına alıp, masa başına çöküp, hıçkırıklara boğulup, “Sen olmazsan bu adamla yaşamam ben, yaşamam, öldürürüm kendimi!”

Duraksar Esteriya.

Abisi gelmiş aklına, onun için duraksamış.

Sevim senin kızıdır, demiş abisi, ölmeden önce.

Yataktan uzanıp deli gibi kavramış ellerini. Gözlerini kocaman kocaman açmış. Gözbebekleri öyle büyük, öyle iri iri, boncuk boncukmuş ki, vedalaştıklarını anlamış Esteriya!

“Hiişşt!..” yapmış abisi.

“Hiişşt!.. Ester!.. Pasiensya Ester! Pasiensya!..”

Gözlerinin önünde abisinin terden parlayan yanakları, kulaklarında pasiensya...

İçeriye döndü Esteriya...

Parmaklarını Sevim Polompo’nun saçlarına gömdü.

Dedi ki: “Sen benim kızımsın...”

İki kadın birbirine sarılır, ağlaşır ve kendi ara-

larında biraz İbranice, biraz Rumca, İspanyolca, Fransızca keder sözleri dökerler. Esteriya derisi dökülmüş çantasına sokar elini. İçinde küçük bir Tevrat'ın bulunduğu pentagram işaretli metal kolyesini çıkarır, boynuna takar, kazağının altına geçirir.

Şeytan Esteriya'nın yanına yaklaşmasın!.

İşte, Hazreti Süleyman'ın mührüdür!..

Esteriya'nın iki memesinin arasında değil midir?

Tanrı Esteriya'yı ve Sevim Polompo'yu korusun!

Tanrı, Sevim Polompo'nun oğlu Rubi'yi ve kızı Tuna'yı da korusun!

Üç gün sonra, elinde küçük bavuluyla zile basacak Esteriya...

Bu defa, karşısına beline havlu sarınmış bir kadın çıkmayacak.

Bu defa karşısına kim çıkacak, ne çıkacak?

3.

Aron Polompo sabahları evden çıktıktan sonra, Esteriya da odasından çıkıyordu. Kahvaltı masasını kuruyor, çocuklar masada bulunmayan bir şey isteyecek olursa, bakkala gidip alıyordu. Aron Polompo'nun temizlik düşkünlüğü artıyor, Esteriya'nın saçları iyice aklaşıyor, Sevim Polompo epeyce kilolar aldığından rejim yapmaya başlıyor, dayanamıyor, üç gün sonra bozuyor, beş gün sonra yeniden başlıyordu.

Beyaz bir peçeteyi parmaklarının ucuna alıp, en olmadık yerlerde, sandalye bacağında, mutfak dolaplarının üstünde, kapı eşliğinde toz olup olmadığını kontrol etmeye başladı Aron Polompo.

Yeşim Eyüboğlu

CİNNET

MİSAFİRLERİ

"Kadın ne ister?" demişti, omuzlarından tutup, boynunu kaldırıp, yüzüne bakıp. "Bak bana Mintaha, yalvarırım söyle bana, kadın ne ister?"

'Aşk,' demiştin içinden. Kırkını aşkıydın, kendini saklamaya zamanın yoktu, yanan gövdenin içinde gücün yoktu. Bir saniye bile duraksamadan, 'Aşk... Aşk, aşk!'

Şimdi soracak olsa başka bir şey geçirirdin içinden, ama o nedir, söylemiyorsun, o nedir?

Yeşim Eyüboğlu, kendine özgü bir dille, yaralı, hastalıklı duyguları tek tek çıkarıp ustaca ortaya döküyor; onuru kırılan, taciz edilen insanları; kullanılan, sömürülen çocukları; cinsel nesne olarak görülen kadınları, erkekleri anlatıyor. Farklı bir teknikle kurduğu anlatım, çağrışımlarla zenginleşen başka okumalara, alt metinlere açıyor öykülerini. **Yeşim Eyüboğlu**, kapalı, okuru rahat bırakmayan, anlattığı şeyi kurcalayan bir atmosfer kuruyor, dili ve gizemiyle öne çıkan öyküler sunuyor **Cinnet Misafirleri**'nde. Tiyatro deneyiminin sağladığı zengin bir fon üzerinde geliştiriyor öykülerini ve okuruna neyi nasıl sunacağını iyi biliyor. İlk kitabı **Geleceğini Biliyordum** ile 'İnkılâp Yayınevi Öykü Ödülü'nü alan **Eyüboğlu**'nun, genç kuşak öykücüler arasında kendine yer açacağı belli oluyor.

ISBN 975-076-0188-7

9 789750 701887

<http://www.canyayinlari.com>

Kapaktaki fotoğraf: CHRIS VINCENT